

Ändå eller Känna och Tro

Väl mig, nu till borgen jag hunnit,
Mitt salighetsberg och mitt slott!
I tusende kval jag har gått
Och aldrig förstått
Den fridens grund, jag nu funnit.
Hur stormar och böljor nu slå,
Mitt berg och min borg stå ändå,
– Ändå!

Vi gärna blott tro, vad vi känne,
Men icke är sådant att t r o,
Och ingen kan så få den ro,
Hos kristna bör bo.
Hur skiftar ej känslan! – i henne
För vindarna vågorna gå;
Guds nådeförbund står ändå,
– Ändå!

Minutligen tusende skiften
Inträffa i känsliger själ,
Och ofta vi veta knappt skäl.
Än må vi så väl
Av sången, av bönen, av skriften,
Än därav alls intet vi få,
Men – ordet står fast det ändå,
– Ändå!

Än saligt av kärlek du brinner,
Du ligger vid Frälsarens bröst
Och njuter hans kärlek och tröst;
Snart allt är upplöst;
Kall, ensam och död du dig finner.
Förändras då Kristus också?
Nej, han är densamme ändå,
– Ändå!

Se solen – den solen, som höjde
Sin strålande panna så glatt –
Sjönk neder i molnenas natt;
Och dunkelt och matt
Är rummet, där härlig hon dröjde;
Men – fast hon ej syns, där vi stå,
Visst skiner väl solen ändå!
– Ändå!

Se fågeln – den fågeln, som flyger
Med gladaste kvitter i skyn;
Vid himmelens mörkblåa bryn
Den undan vår syn
I molnet sig småningom smyger,
Och allt bliver tyst, där vi stå;
Men – fågeln han sjunger ändå,
– Ändå!

Så märk då, mitt hjärta, som klagar,
Att Herren förglömt dig förvisst
Och vet ej din jämmer och brist:
Ej Gud och hans Frist
Förändras av växlande dagar!
Fastän du ej kan det förstå,
Hans nåd är densamma ändå,
– Ändå!

Ej heller på gärningar vilar Guds nåd,
men på Kristus den står.
Än vandrar du väl i hans spår
Och än dig förgår,
Och känner då tusende pilar.
Men, fast du nu tycker ej så,
Hans nåd är densamma ändå,
– Ändå!

Var stund jag i mig är ovärdig;
Om Herren skull skåda på mig,
Min fromhet, min vandel och stig,
Förbarme Gud sig!
Men var stund i Kristus rättfärdig;
Ty om jag har felat också,
Har Kristus ej felat ändå,
– Ändå!

Här stunderna skifta beständigt.
Den bättre ell' sämre min stund
Är därför ej nådenes grund;
Nej, Herrens förbund,
Det står dock ej byggt så eländigt.
Fast stunderna skifta bär så,
Så skiftar ej detta ändå,
– Ändå!

Var stund jag i mig är ovärdig
Jag säger det åter – hör på!
Den stund jag är frommast också,
Jag ej kan bestå;
Men var stund i Kristus rättfärdig;
Den stund jag är sämst likaså,
Rättfärdig i honom ändå,
– Ändå!

Jag talar om en, som i sanning
På Kristus sin tro haver fäst
Och lider av synderna mest,
Men Gudi mår bäst.
Oaktat den ängsliga blandning
Av stunder och känslor,
så stå Förbundets grundvalar ändå,
– Ändå!

Dock – gott, att de stunderna ila,
Min bättre och sämre minut!
Jag vill dock i tron hålla ut,
Tills striden blir slut.
Då får jag min ostörda vila
I känsla och skådning också.
Jag bidar – jag får den ju då,
– Ändå!

- C-O Rosenius

(Sjätte årgången, år 1847)

© **www.pietisten** 2015

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från pietisten.com.